

17. szám.
 April. 27-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január—ápril hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. — Előfi-
 zethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca
 4-dik szám.

VIII. kötet.

BÉCSI PANDUREN WIRTSCHAFT.

Szegény-legény dal.

Erre a kedélyes nótára: „Mentem a zöld fába,
 Egy kurta kocsmába,
 Búmat somlaival öntem.“

Augsburgból jöttem,
 Két út volt előttem,
 Egyik Bécsbe, másik Pestre visz.
 Lábam merre térjen?
 Hogy malőr ne érjen,
 Érről egyről nem voltam gewisz.

Augsburgi néni
 Und die alte Léni
 Tele lamentáltak a fejem.
 Hogy a barbaroknál
 Bot vagyon maroknál,
 Ottan megpüfölnek hirtelen.

Ha lopáson kapnak,
 Körmömről lekapnak,
 A Pandurenhäuptling rám veret.
 Ki áll jót magáru,
 Hogy ily baj elhárul?
 Jobb lesz hát csak ha Bécsbe megyek.

Doctor minden ember
 Ott, ki senkit nem ver,
 Zuchthausban lakni kellemes.
 Ha valamit vétek,
 Per schub kikisérnek,
 Bot nem ér, bár nem vagyok nemes.

Jól is ment a gscheftünk,
 Itt nem volt respektünk
 Szolgabíró s hajdu úr előtt.
 Éltünk vajmi vígan
 Mindaddig, a míg a
 Tu ferfluchtí szabadság nem jött.

Mig a doctor Berger
 Nem csinált nagy Aerger
 Wider alle Constitution.
 Egy borbélylyal ketten
 Borotválni kezdtek.
 Halts ihn auf! Der is a Spion!

1859-ik évből még teljes számú példányokkal szolgálhatunk.

 A január—áprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Erre ganz natírlíck
 Adtunk, a hogy illik,
 Alkotmányos macska-harmoniet.
 A mulatság tetszett:
 A mig aztán egyszer
 Egy Herr zsandár jól nyakon szorit.

Marsch az árestomba,
 Ottan pedig nyomba
 Azt kérdik, wie heiszt er und wie alt?

Azzal padra húznak,
 S érzem botnak húsznak
 Csattogását egy kis fütty miatt.

Jobb lett volna nékem
 Barbarokhoz térnem,
 Húsz bot ott is épen annyit ér.
 Ha valamit vétek
 Ott is megkefélnek,
 De legalább megmondják, miért?

K—s M—n.

PROGNOSTICON A KÉPVISELŐHÁZ TAGJAINAK NEVEIBŐL.

Ha **Németh, Tóth, Oláh, Horváth, Török** és **Cseh,**

Leend egymás iránt **Fráter;**
 Ha **Madarász** a „lépveesző“ ellen szól;
Halász tépi szét a „hálókat“

Ha öt **Szabó** megújítja *Szent István* pá-lástját,

Varga reparálja *papucsait,*
 Ha két **Ötvös** fényesíti ki a *koronát,*
 Ha három **Kovács** egy **Ács** felállítja az *alkotmányt,*

Asztalos jól össze enyvezi,
 Ha két **Molnár** *malmára* jó viz jár,
 Ha a *jog terén* leszen mindenki **Markos,**
 A *lelkesezésben* **Boros**

Engesztelődésben **Jámbor;**

De a *küzdésben* **Bika,**

Áldozatokban **Nagy,**
Önérdékben leszen **Kiss;**

Ha *levesünket* nem bántja **Kozma;**
 Kertünket *burjántól* megőrzi **Burján**

S abban *egyetértés* leend legszebb **Virág**
 S *Reixratot* belénk nem engedi oltani **Szemző;**

Ha **Borbély** nem hagy *megborotválni;*

Kaiser nem leend „*Kaiserlich*“

Sem **Szluha** nem leend „*szolga*“

S ha **Deák** „*eminens*“ marad,

Ha **Trefort** még a *francziának* is *tresfort,*

Ha **Ihász** jól vigyáz a „*nyájra*“

Ha **Revész** jól tartja a *kormányt*

S **Kalauz** helyesen *vezet,*

Akkor **Bánó** nem lesz „*bánó*“

Hunkár után nem lesz „*hun kár*“

Bitó után nem jön „*bitó*“

Ördöghök nem viszik el a *házat,*

S két **Pap** rá adhatja az „*áldást.*“

Igy végre Magyarország boldogsága nem lesz csak egy **Nyári**

De nem is egy **Tizedi**

Hanem még a világ végét is tuléli két **Per-czel.**

K—s M—n.

SZIVEK FELŐLI HIVATALOS VÉLEMÉNYEK VARSÓBAN.

April 9. Miután a *fekete szín* „gyászt“ jelent; Varsóban pedig gyászolni nem szabad, ezennel meghagyatik a boltosoknak, hogy kirakataikba fekete kelmét tenni ne merészljenek.

Gorcsakoff

az északi „drúzok“ főparancsnoka.

April 10. Miután a *veres szín* „vére“ emlékeztet, s a lengyeleknek minden véres gondolat-tól meg kell magukat óvniok, meghagyatik a boltosoknak hogy kirakataikból a veres kelméket beszedjék.

Gorcsakoff.

April 11. Miután a *fehér szín* „Lengyelország sassának“ színe s így nyíltan separatisticus tendenciák alapeszméje, meghagyatik a boltosoknak; hogy kirakataikba valami más színt tegyenek.

Gorcsakoff.

April 12. Miután a *zöld szín* a „reménység“ színe, s a lengyeleknek minden hiu reménységről jobb lesz lemondani, meghagyatik a boltosoknak hogy kirakataikból azt a színt is kivegyék.

Gorcsakoff.

April 13. Miután a *kék szín* „állhatatosságot“,

jelent, s így nyílt felhívás a makacs ellenállásra, különben is ez az ég színe levén, melyet császári engedély nélkül, mint kizárólagos császári birtokot, usurpálni senkinek sem szabad, onnan *se gitséget várni* pedig egyenes lázadás, tehát a kereskedőknek meghagyatik, hogy kirakataikba azt a szint felvenni ne próbálkozzanak.

Gorcsakoff.

April 14. Miután a *sárga szín* „halált“ jelent, s így az *april 8-án* elesettekre emlékeztet, a *sárga szín* a kirakatokban mellőzendő.

Gorcsakoff.

April 15. Miután a *violaszín* azon „ütlegek“

foltjaira emlékeztet, melyek *april 8-án* kiosztattak, ezen szint a kirakatokból el kell távolítani.

Gorcsakoff.

April 16. Miután a *narancsszín* „azon országra“ emlékeztet, a hol a „narancs terem“, oda pedig hű orosz alattvalónak még csak gondolattal közelíteni sem szabad, a boltosoknak meghagyatik, hogy e szint is kivegyék kirakataikból.

Gorcsakoff.

April 17. Meghagyatik a boltosoknak, hogy találjanak ki „*valami új szint*“, a mi még nincsen a szivárványban, s egyedül olyan színű kelmeiket tegyenek kirakataikba.

Gorcsakoff.

Pipálj ilyen adta.

Az én kedves R. . . bátyám mindig szerette a jó magyar dohányt, s ha szerét tehetette, még a boldogtalan emlékü finánczos világban is el szokta látni magát e tiltott, de annál becsesebb csemegével. De mert a vidéken már többen busásan megfizették a magyar dohány árát, még pedig nem is annak, kitől vették, hanem annak, ki a meglevőt is elvitte, urambátyám okulva a mások példáján nem merte trafikment dohányt magával egy fedél alatt tartani, hanem a kertjében lévő szalmakazal végébe rejtett vagy negyven csomóta jóféle margitaiból. Onnan aztán csomonkint szokta behordani s nehogy valamelyik cseléd boszúból, vagy a nyerendő jutalom reményében feladja, rendesen maga szokta vágni a jó illatu pipatöltelékét. — A dohányra azonban urambátyám tudta nélkül más is járt, s így egyszer csak azon vette magát észre, hogy a kazal vége üres. Minthogy pedig a háznál urambátyámon kívül csak a faragóbéres szokott volt dohányozni, és miután már előbb is feltűnt, hogy István gazda a télen át sem a trafik drágasága, sem a trafikás mértékének hamissága ellen nem panaszkodott, sőt a bagó miatt sem sokat alkalmatlankodott, melyet pedig az előtt nagyra becsült, világos lett, hogy a dohány-communismus hű gyakorlója nem lehetett más, mint István gazda. — Urambátyám felfedezvén a tettést, a büntetésről kezdett gondolkodni, — de mikép büntesse meg? megverni vagy bíró kézbe adni nem volt tanácsos; mert könnyen a finánczok tudomására jut az ügy, ezt pedig urambátyám könnyen felfogható oknál fogva nem ohajtotta. Mit tegyen tehát? legjobb lesz — gondolá — várni alkalmas időre, mely csakugyan nem sokára be is következett. — El jött a kukoricza-ültetés ideje, midőn István gazda beállit urambátyámhoz s köztök ilyen párbeszéd kezdődik:

— Tekintetes uram, holnap a mi kukoriczánk alá kéne szántani, itt az ideje.

— Jól van István, szántsatok.

— De mag is kéne ám belé.

— Hát ültessetek.
— Igen ám, de nekünk nincs.
— Nem tehetek róla, miért nem gondoskodtatok magatokról?

— A tekintetes urnak van.

— Van, de nem adok.

— Mit csinálják hát?

Ekkor urambátyám eljöttek vélte az időt, midőn elhordott dohányáért István gazdát megbüntetheti, szokott komolyságával így szólt:

— Mit csinálj? hát *pipálj ilyen adta*. És István gazda megérté e szavakat s a nélkül, hogy egy szót szólna, odább állott.

Dehogyan nem üzi!

Egy a mesterségét nem követő szabó kéregetvén, többek közt egy tisztos öreg urhoz is betért, kinek szokása volt talpra esett élczekeket mondani, a mesterember elmente után kérdé segéde.

— Talán ez a szabó nem üzi mesterségét? hogy kéreget?

— De hogy nem üzi de hogy nem üzi — inkább az a baj hogy nagyon is üzi, de nem folytatja — mondá a tisztos öreg.

Viribus unitis.

Nem rég halt meg Kolozsváron egy egyszerű könyvkötő, kinek oly népes temetése volt, milyenre nem igen emlékszünk. Ez ember a közrészvétet sajátos jellemével vívta ki. Im egy adoma:

Fölhívták a policziára, bevallani jövedelmét.

— Jövedelem — ugymond — 200 fr.

— Hát kiadása?

— 300.

— Az ur bolond? Hát ezt hogy viheti ki?

— Hát *viribus unitis*, mint a magas kormány.

K O R R A J Z O K.

Hogy játszák ki roszérzelmű *proletáriusok* az éber hatóságok figyelmét, a rendőri tilalom daczára is macskazenét tartván, a felsőbb oltalommal fedezett egyéniség ablaka alatt?

Német herczeg.

— Ugyan estállom ásan a tekintetes nagyságos ifju urat, ha meg nem sérténém becses szeméjjét — szólítja meg a paraszt *expressus* egész ártatlansággal gr. D. sárga pitykés, frakkos, kürtő kalapos inasát, kit ezen szörnyű szép ruhában legalább is egy német herczegnek nézett — vajjon itthon vannak-e most a m. gróf pujáji?

— Mi légyen az a puja? — kérdi lenézőleg a bugyogós inas ur. Mire a pór felelé:

— Már olyan kis haszontalan gyerkőczöket értek instálom alássan.

És bocsásd meg bűneinket.

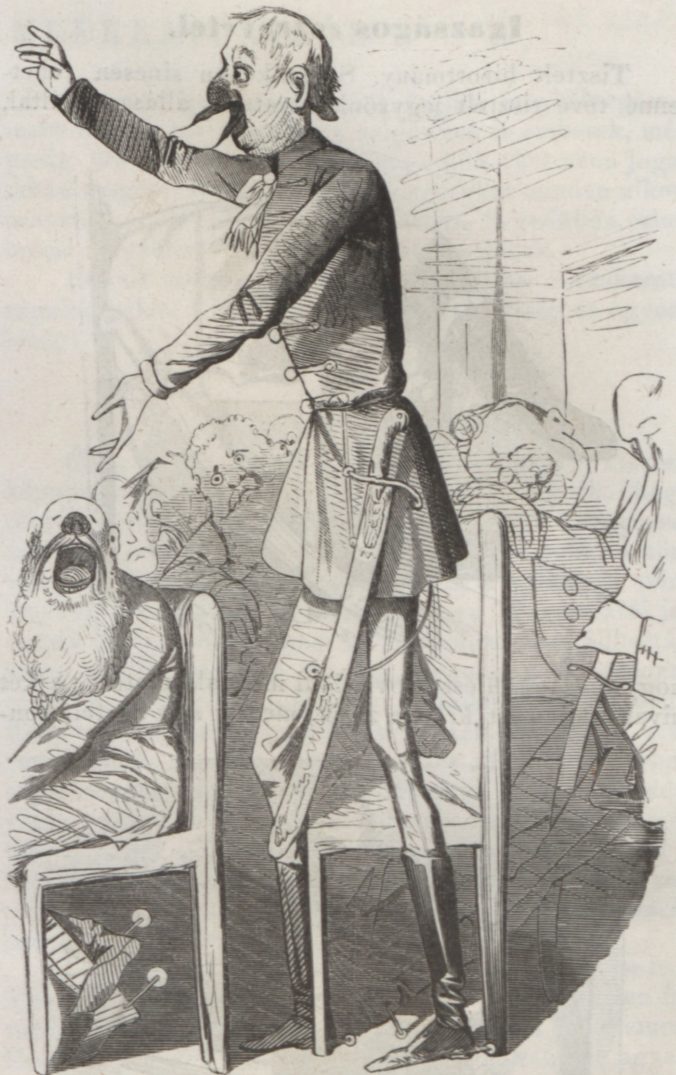
— Hát domine, hogy volt képes elfeledni a mi atyánkból azon fontos tételt: „és bocsásd meg bűneinket“ szólítja meg egy patronus a nála vacsorált legátust.

— Ezt nem feledékenységből, hanem ezuttal szándékosan tettem, nem akarván a nemes ekklézsia egyetlen tagjáról is feltenni azt, hogy husvét első napján urvacsoravétel után, mikor már az *elkövetettek meg lévén bánva*, már ily rövid idő közben is vétkezni képesek lettek volna, — felelt a furfangos diák, ki csakugyan ki találta feledni az említett mondatot.

A képviselőházból.

— Uraim, tisztelt ház! Rövid leszek! . . .

S beszéde végeig milyenné nőtte ki magát!

Milyen rövidnek óhajtotta a tisztelt ház a szónokot;

Nagyszerű ebéd.

Az öreg Bólyai egyszer tanártársait hívta ebédre. Ebéd előtt kivezeté őket a kertbe; kezdett beszélni előbb a gyümölcsfákról, azután a fák teremtojéről, aztán a világrendszerekről. Az óra öt felé járt. Egyik tanár bele mert szólani :

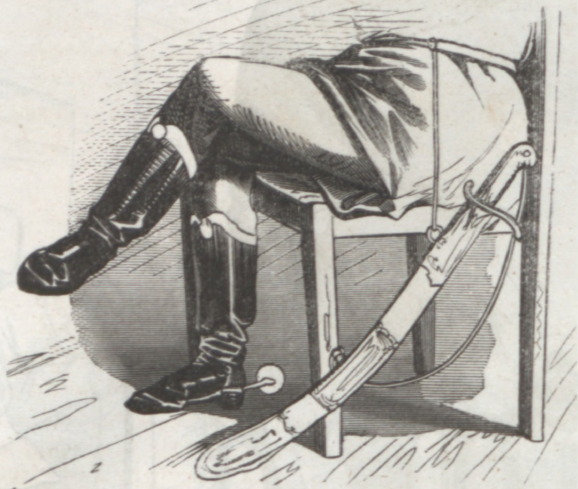
— Mind szép ez, de tán ebéd után is lehetne folytatni!

— Ecce! mennyire elfelejtkezik az ember! No lásunk az ebéd után.

S egyiknek kávéörlöt nyomott kezébe, másikat tüzcsinálni állítá, harmadikkal tojást süttetett. Maga végül bort és gyümölcsöt hozott fel, s hívé hogy nagyszerű ebédet adott, lévén az valóban. „Ab ovo usque ad mala.“

Igazságos észrevétel.

Tisztelt bizottmány. Semmiképen sincsen ehetlenné téve tisztelt jegyzőnk hivatalos állása az által,

hogy országgyűlési képviselőül megválasztott; e két hivatás egymást ki nem zárja; mert a *mag* tisztelt hon-

fitársunk a képviselő házban *ül*nököl, addig itthon a jegyzőkönyvet is vezetheti s mind két feladatának dicséretesen megfelelhethet.

Körül belől.

N.-Szalontán a bukott rendszer beamtere, s az alkotmányos szolgabíró egy vendéglőben történetesen együtt étkezvén, a vacsora közben történt borozás vagy talán a kürtök alapnak magyar csárdás kalappá csak most történt átalakulása következténi kevésbé

ismeretség annyira konfusióba hozta a Bach rendszer követőjét, hogy az induláskor saját fővegét a szögre akasztott többi kalapok közül föl nem ismeré, s szerencsére vagy szerencsétlenségére a magyar főbíró kalapját tévé fel, mit ez a fején rögtön felismervén, kalapját követelé, mire a „vont nincs“ hivatalnok nagy bocsánatkéréssel megemlíté, hogy körülbelől egyforma fejük van. — Erre a főbíró komoly önérzettel abrupte megjegyzé:

— *Körül lehet; de belől kétlem.*

Gazdászati ügy.

Bizonyos „igás állatok“ vonó és teheremelő erejének összehasonlítása.

I. Az insbrucki, lajbachi és görzi képviselők összeültek april hatodikán: 20-áig megszavazták az adót, megválasztották a Reixrathot, háromszoros lebehochot kiáltottak és már azóta otthon is vannak. Legkisebb fáradtság sem mutatkozik rajtuk.

II. A prágai képviselők összeültek april hatodikán: 20-káig megszavazták az adót, megválasztották a Reixrathot, s azóta ihennek. Némelyiknél használni kellett az ostort.

III. A bécsi képviselők összeültek april hatodikán: ez ideig a munka vége felé járnak; a Reixrathot megválasztották. Itt egy kicsit alkalmazni kellett a *vasvillát* noszogatás végett.

IV. A pesti képviselők összeültek april hatodikán: hanem azóta még mindig a *szerszámot* válogatják, s egy tappot sem mentek előre. Nem fog rajtuk a tüzes tapló sem.

V. A dalmatai képviselők még ez ideig a *rúd mellé* sem engedték magukat fogni.

Ebből kitünik, hogy „teheremelésre“ legalkalmasabb a tyroli, cseh és morva faj, kellő dreszura mellett a bécsi, legkevésbé a magyar, a dalmata pedig éppen nem; hanem a mi a „*húzást*“ illeti, abban már a magyar kitünő!

— — Jelenet Lear királyból: **Goneril.** Óh Leár! minek neked a hadsereg! Mért száz lovag és *Lamoriciere*? Nem volna tán elég *ötven zuáv*? S hozzá *Mero-de*, a vitéz vezér? — **Regán.** Az is nagyon sok! Nagy lármát csinál. — Nincs-e szolgálatodra itt *Goyon*? Elég leendne tán huszonöt is. — **Goneril.** De az se kell, nem kell se tiz, se kettő. Kiszolgálnak az én cselédeim. *Cialdini* igen jeles komornyik: Tud *füteni, ügyes vetköztető*. Meg is *borotvál*, mert ő ahoz ért. Elég ha néked *Anton* megmarad. **Regán.** Én bizony bohócot sem tartanék. — **Leár.** Ördög, pokol!

— — (Mit csinál az országgyűlés?) Hát még mindig igazol: a jobb oldal visszaküldözi a baloldal követéit, erre meg kárpoztulásul a baloldal küldözi vissza a jobb oldaléit, azután szavaznak arra, hogy ki menjen el egy kis *Lustreisot* csinálni a kérdéses helyre? Legtöbben örülnek az üdvös haladéknak, mondván: „*Deus nobis haec otia fecit.*“

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Conferentiai áomlítás.

Azon vitatkoztunk, hogy — nem tudom én már min? Denique nem tudott a jobb és baloldal kiegyezni, azt határoztuk, hogy tehát csupán a baloldal jöjjön egyszer össze, s az formulázza a kérdést. Összejött tehát a baloldal, úgy de a mint helyet foglaltunk, egyikünk jobbról, másikunk balról esett; megint összevesztünk, megint megoszlottunk. Ez a tisztázás addig ment, míg utoljára csak hárman maradtunk egy véleményen. Mikor aztán hárman leültünk, megint az lett belőle, hogy az egyik jobb oldal, másik baloldal lett, a harmadik maradt centrumnak.

Ez persze még most egyelőre csak álom.

Óvástétel és helyreigazítás.

Egy lap azon hirt közli, hogy két különben igen kitűnő íróársunk Aradon műutazása alkalmával azt a tréfát követte el, hogy míg a város Széchenyi halála évnapján gyászban ünnepelt, az alatt ők a vendéglőben vigan mulattak, s mulatság végével fényes nappal zenezóval kísértették magukat végig a városon. Minthogy könnyen akadhatnak roszakaratu külföldi ujságírók, kik ez eseményt gúnyképen hozhatnák fel ellenünk, sietünk a tényt illő világításba helyezhetni. Hogy Aradon Széchenyi gyászünnepén minden templomban requiemet tartottak, ez igen természetes; azonban leleményes íróársainknak sikerült kitudni, hogy egy templom egészen ki van feledve (bizonyosan az illetők rosz akarata miatt) ez általános ünneptartásból, ezen templom pedig a „Bacchus temploma“, s így ők csak hazafui kötelességüket teljesíték, midőn azzal is megülették az ünnepélyt. — Hogy pedig e tiszteséges helyen is lehet *requiemet* tartani, az kiderül Petőfi ide vonatkozó költeményéből, mely így szól:

„A bú temetője a „boros asztal“
Közepén a *Kereszttel*, a „nagy palaczkkal.“
E mellett sirhalom minden pohár.
Járjunk e temetőbe
Ily szomorú időbe!“

Tehát Petőfi mondja, hogy járjunk e temetőbe, s ki volna oly vakmerő, hogy ennek ne engedelmesskednék?

Hátra van a vád másik pontja: az utczán végig való muzsikáltatás gyászünnepély alkalmával. De hát tudják-e azt ellenfeleink, hogy „*sirva vigan* a magyar“? ugyan az megfordítva is áll: „*vigadva sir*,“ — az az: „muzsikálva gyászol“; avagy Mozart *requiem*e, mit ugyanekkor a templomban orgonaszó mellett előadtak, nem szinte zenemű-e, valamint Liszt Rákóczy indulója, mit az utczán húztak, s nem volna-e hazaáruló, a ki azt állitaná, hogy a *német* Mozartnál nem különb ember a magyar születésű Liszt? Ez úgy hiszszük, hogy tény. A ki pedig még azt merné szemünkre vetni, hogy emitt *zigányok* muzsikáltak, azt egyenesen,

mint a népjogok megsértőjét fogjuk megbélyegezni mert uraim, mi előttünk a cigányok is emberek, még pedig derék emberek, s nem engedjük őket azon jogaikban megesorbitatni, hogy szavazatukat minden alkotmányos kérdés eldöntésénél „lantban, hegedűben, czimbalmi zengésben“ előadni meggátoltassanak.

Ennyit előleges tiltakozásul minden roszakaratu rágalom ellen. Éljen a szabadság, testvériség és egyenlőség!

A verificatió nál.

Cato, morum Censor (a mórok Censora). Tisztelt képviselőház! Az előadott kérvényből kitűnik, hogy többen a választók közül *szemüveggel*, azaz „*fegyveres szemmel*“ jelentek meg a szavazáskor, már pedig a törvény világosan tiltja a *fegyverviselet* a választás színhelyén; továbbá az is világos, hogy X. választói jól voltak lakva, mert ha nem lettek volna, nem állhatták volna ki étlen szomjan másnap reggelig a dicsőséget; tehát a *vesztegetés* bizonyos; — kiderül az is, hogy Kükövi uramnak ráléptek a tyukszemére, mikor szavazni indult, s nehogy még egyszer rálépjének, tehát oda sem ment többet, ebből világos az *erőszakoskodás*, végre a jegyzőkönyv sem tökéletes, mert az elnök névének a bal oldalra kellene írva lenni, ugyanazzal a törvényszabta tintával, a melylyel a jegyzőé van írva; tehát én a vizsgálatot X. követ ellen elrendeltetni mulhatlannak találom.

Ugyanazon *Cato morum Censor* egy óra mulva. Tisztelt képviselőház! A mik itten Y képviselő ellen fel vannak hozva, azok valóban alig méltók a figyelemre. Hogy egynehány embernek a *fejét beütötték*; de ugyan kérem, hány lakodalomban történik hasonló eset? s azért az mégis érvényes: különben is nincsenek mellélkelve orvosi *visum repertumok* s így a vád nem hiteles. A mi az *ítatást* illeti, én nem ismerem törvényt, mely alkotmányos polgárokat azon jogaiknak gyakorlatában korlátozna, hogy mikor szomjasak, akkor igyanak: a kérvény azt állítja ugyan, hogy a bort Y képviselő maga vette, de nem bizonyítja be, hogy a hordó is az övé lett volna: eztehát egészen hiányos vádpont. Hogy a választók *csákányokkal és füttykösökkel* jelentek meg a helyszínen, az nem baj, mert hiszen ezeket fegyvernek nem tekinthetni, ezek köztudomásulag csupán kiegészítő részei a népviseletnek, mint az attilának a diszkard. Végre az a kis formahiány, hogy a jegyzőkönyvnek a szavazatórok közül senki sincs aláírva, figyelemre sem méltatható; erre őket erőszakolni nem lehet. Én a választást érvényesnek és minden kifogás fölöttinek találom.

— Te pajtás, most ennél az esetről egészen másképen fogod fel a dolgot, mint az elébbenél.

— Igen, mert amaz *ellenfelünk* volt, ez pedig a *mi pártunkhoz tartozik*.

Ama bizonyos csizmadia és fele- sége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Lapunk mai száma az évharmadban utolsó. A jövő év-harmadi előfizetések megújítandók! Nec secus facturi! Mert ez nem valami miniszteriális rendelet, a mit ez ember csak úgy a füle mellett erget el.

— — A kik olyan nehezen várják a háborút, örüljenek, mert már *itt van*. Garibaldi megkezdte már a *harcot* — nem Velence, hanem Cavour ellen, s Cialdini kivonta a kardját — nem Rómára, de Garibaldira; Napoleon herczeg keztyűt vetett — nem Ausztriának, de Aumale herczegnek; — Anglia lancaster ágyúi megindultak — nem a népek fölszabadításának, hanem Jonia lekötésének munkájára. — Szerb atyánkfiai készülnek — nem Montenegro segítségére, hanem a bécsi miniszteriuméra; — Oroszország hadait önpontosítja — nem a keleti kérdés megoldására, hanem a lengyelek megkötözésére; — a pesti országgyűlés is megkezdte már a *harcot* — nem a bécsi kormány ellen, hanem a jobb és baloldal között. — Ilyenkor énekelheti aztán a *békeszerető* polgár: „Adjon Isten békességet! Testvérek közt egységet.“ (No meg azt, hogy „adtál uram Isten háborút; de nincs „köszönet“ benne.“)

— — Pesten is csináltak egy igen rút macskazenét és házpusztítást. (Mi okuk lehetett rá) Ugy tudom, hogy magán érdek; de miután a bécsi levelezők azt írják felőlünk, hogy az ottani krawallokat mi idézzük elő, én meg azt szándékozom híresztelni, hogy ezt meg a Reixrath csináltatta itt Pesten.

— — Ad vocem Reixrath! A csehek, morvák és lengyelek csak azért mennek bele, hogy ott csak, morva cseh s lengyel nyelven adhassák elő értekezéseiket. Ilyen formán bizonyos lesz az *egyétértés*, miután mindenki csak *azt az egyet* fogja érteni, a mit maga mondott.

— — Bécsben a macskazenék alkalmával deákokat is fogtak el. Lám mi mennyivel loyálisabbak vagyunk. Nálunk a *deák* épen legnagyobb ellensége mindennemű *excessusnak*.

— — Varsóban a cultusminiszter megtiltotta a népnek a templomokban a *hazáért imádkozni*. Azt már megértük, hogy egy tábornagy megtagadta az Ur Is-

tentől a *törvényhozási képességet*, még megérjük, hogy az orosz miniszter kitiltja az Ur Istent a lengyel királyságból. Sokra vittük az *istentelenséget*.

— — A prágai országgyűlésén dr. Rieger azt az indítványt tette, hogy szabad legyen a politicalag elítélteknek is, ha büntetésüket kiállották, képviselőkül megválasztatni. Ezt az érsek és Thun miniszter (in plusquamperfecto) ellenzették, sajnosan utalván Magyarországra, a hol tömegestül választották meg a politikai elítélteket az országgyűlés számára. Erre is azt mondom, hogy ha Magyarországon az állana, hogy a ki „ilyen“ *bűnös*, az ne üljön a képviselő házban, akkor várunk kellene, míg ez a generáció kihal, mert itt mindenki *el volt ítélve!*

— — A bécsi országgyűlés még most is együtt ülne, de az utolsó napokban figyelmezteték a követurakat, hogy ne sokat séramórázzanak már, mert *szükség van a padokra*, azokból fognak Sperritzeket csinálni a Reixrath számára. Ezt érezhették a mi honatyáink, mikor nem mentek át Budára, a kormány által készített *zártszékeken* megülni: most legalább azt mondhatják, ha valaki a padokat rángatja alattok: „hagyj békét, ez a *lócza az enyim*, addig ülök rajta, a mig contentumomra szolgálónak találok.“

— — A muzeum előtti utcát az országgyűlés órái alatt egész hadserege a koldusgyerekeknek tartja megszálva, kik aztán a kijövő honatyákat, gondolván, hogy ezek annyi pénzt csinálnak, a mennyi nekik tetszik, valóságos ostrom alatt tartják. A napokban, nem levén nálam aprópénz, öreg pénz még kevésbé levén, ily vigasztalással voltam kénytelen kielégíteni a bizalmával tulságosan megtisztelő tömeget. „Igen tisztelt polgarkoldustársak! *Positiv pénzzel* ez alkalommal a monarchia nyommasztó pénzügyi viszonyai miatt nem szolgálhatok! hanem tudjátok mit? Az államadósságokból jut mindnyájatokra fejenkint 89 forint és 60 krajczár. En ebből legfeljebb 19 forintot és 30 krajczárt vagyok hajlandó elfogadni; s így ajándékba kaptok tőlem *fejenkint 70 forintot és 30 krajczárt*, mint negativ tulajdont. Tartsátok a tenyereiteket!“ A tisztelt *nép* nem tudott hova lenni örömeiben e nagyszerű ajándéknak. (Kár volt kendnek egyszerre 70 forintot ajándékozni nekik, már most holnap majd mit ad?) Lehet még abból a 19 forint 30 krajczárból.

— — Mulatságos horoscop. A Magyarországon levő országos pénztáraknak utasításul van adva, hogy senkinek semmiféle nyugtájára addig pénzt ne adjanak, míg az az illető adóhivataltól bizonyítványt nem mutat elő, hogy ez évre az adót teljesen lefizette. Vigan lesznek tehát azok a képviselők, a kik hónap végével beálltanak napi dijaik nyugtáival az országos pénztárhoz, — ha az adókonyvecskéiket történetesen — *otthon felejtették*.

— — (Mi a legujabb ujság?) Az, hogy Garibaldi, Cavour és Cialdini kibékültek. (De isz az „nem ujság.“)

Melléklet: Előfizetési felhívás a „Szépirodalmi Figyelő“ aesthetikai hetilapra.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**
Lakása: Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1861.
(Egyetem-utca 4. szám.)